

BIBLIOTEKA

E

814-1

9158

SHKËRIT

GJIROKASTER

Ndoc
Gjetja

ÇASTE

poezi

8JH-1
8158

Ndoc Gjetja

ÇASTE

SKRJA THOMA

BIJTE
E NIFREVE
TO NIRE

poezi

SHTËPIA BOTUESE
NAIM FRASHËRI

1928
8728

Ndoc Gjetja

Redaktore
CASTE

ISKRA THOMA

poezi

SHTRIPIA BOTUESE
NAIM FRASHËRI

PO TË ISHA VETËM

Me kënaqësi kam kaluar dhe atëherë më mirë kam
qarë se më parë. Në këto kushte të vështira
që të gjithë luftojmë së bashku, a më shumë bëjmë
ditë të reja të mëdha që s'ka asgjë më mirë.

Të gjithë e kemi një qëllim: fitojmë fitori
në luftë dhe në punë. Në këto kushte
dijmë se çfarë duhet të bëjmë për të
të bërë më të mirë. Kështu, të gjithë
duam të bëjmë ditë të reja të mëdha.

**BIJTË
E NJERËZVE
TË MIRË**

PO TË ISHA VETËM

Më është bërë zakon dhe s'mund të rri një ditë pa e bërë një shetitje atje te sheshi në qendër, që të shoh fytyrat e shokëve e miqve të mi dhe fytyrat e njerëzve që s'ua di as emrin.

Dikush ecën me nxitim, dikush ecën mengadalë, dikush ecën i shoqëruar e dikush ecën vetëm, njëri ma bën me dorë që nga larg pa u ndalur, tjetri më kërkon cigaren për të ndezur të veten.

Dhe duke lecur gjendem në mes turmës së
 dëndur,
 në mes bijve dhe bijave të njeriut të mirë,
 dhe qenia ime bëhet si një instrument i
 ndjeshëm,
 të cilit vetë gëzimi me duart e tij i bie.

Këtu s'të kujtohet fare dita kur ke lindur
 dhe s'mund ta marrësh me mend se njeriu një
 ditë vdes.
 Këtu janë të gjitha moshat, këtu më duket
 vetja i pamoshë,
 veç po të isha vetëm, do të isha dyzet vjeç.

Porsa fillon të vijë mëngjesi, mërmë
 në qiell shuhen të gjithë yjet,
 se tashmë janë zgjuar njerëzit,
 i kanë hapur sytë e tyre.
 — Më fal, — i thosha, — që nuk po të
 ndërron!
 — Të lutem, — dhe prej tyre buron dita.
 më tepër?

Fjala e mirë dhe ndërrja me njerëzit
 e kanë bërë bërë farmacinë.

Mbrëmë fjeta në hotel me një njeri të
panjohur.
Kollitej gjithë natën, rrugës ishte ftohur.
— Më fal, — thoshte, — po të le pa gjumë!
— Më fal, — i thosha, — që nuk po të hyj
në punë!
— Të lutem, — thoshte, — ç'të kërkoj nga ti
më tepër?
Fjala e mirë dhe ndejtja me njeriun
e kanë brenda farmacinë.

U grinda me një shokun tim të ngushtë
për ca imtësira pa rëndësi shoqërore,
sa herë ndodheshim ballë për ballë në rrugë,
mjaftoheshim vetëm me një tundje koke.

Shtatë ditë pa i folur njëri-tjetrit,
shtatë mëngjeze pa atë kafënë që e pinim
bashkë,
rrethin e gëzimit të krijuar me njerëzit
e ndjeja të ngushtuar pak.

Dhe një zbrazëti e shurdhër m'u krijua
brenda vetes,
që s'mund ta mbushja me shokë të rinj,
se kjo zemra s'qenka si autobuzi i unazës,
ku zbret njëri e tjetri ulet në vend të tij.

Pas pesëmbëdhjetë ditëve
kur u kthyem nga plazhi,
unë pashë se te pragu i derës
kishin mbirë ca fije bari.
Sa shumë e paske ndjerë, moj shtëpi,
mungesën e njeriut!

trëtin e gëzimit të krijuar me njerëzit
e ndjeja të ngushtuar pak.

Dhe një shpazëti e shurdhër m'u krijua
përnda vetes.

dë s'mund ta mposhta me shokë të rinj,
se kjo zemra s'denka si autobus i unazës,
ku shpët njeri e tjetri ulët në vend të tij.